

Ens ha arribat

Duran porta el "CAT" ... i també la "E"

Dur el "CAT" a la matrícula està força estès. Fa uns dies el conseller d'Interior, Felip Puig, explicava que duia el distintiu

al seu vehicle, cobrint la "E" d'Espanya. Ahir va ser un altre membre de la federació nacionalista, en aquest cas el

líder d'Unió, que també ho va admetre. Josep Antoni Duran i Lleida porta el "CAT" al seu cotxe particular. Ara, al

costat de la matrícula i deixant a la vista la "E". Una mostra més de les dues sensibilitats que hi ha a Convergència i Unió.

Apunts

Lluís Martínez

Trilers

Transito per la Rambla de Barcelona. Al bell mig, un grup de persones s'aplega a l'entorn d'una taula feta amb quatre cartrons. Un d'ells mou tres cartes amb habilitat. Un passejant hi posa un bitllet de 50 euros. Es tracta d'endevinar on és la carta guanyadora. Si ho fa, triplicarà els guanys. Sembla un joc honest, però és una estafa. Perquè la carta guanyadora mai és allà on l'apostant assenyala. Les víctimes favorites del triler són els turistes. Com també ho són dels carteristes que transiten, com jo, per la Rambla.

Una cinquantena de metres més avall de la base d'operacions del triler, i sota l'atenta mirada d'un dels seus vigilants còmplices, una patrulla de la Guàrdia Urbana atén un turista despistat.

El trilerisme i el carterisme, per esmentar dues activitats en auge, perjudiquen la imatge de la ciutat. Barcelona figura en algunes guies turístiques com una paradís per a la petita delinqüència. Una explicació, fàcil però incorrecta, és que els lladres afluïxen als nostres carrers per culpa del bonisme de governs anteriors. Crec que té més a veure amb el fet mateix que Barcelona és un lloc molt turístic, i els lladres, com totes les plagues, van allà on troben l'aliment.

El diagnòstic ja està fet. Es pot al·legar que per eradicar els robatoris cal canviar les normes, tant les d'actuació policial com judicial, i que tot el procés és llarg i lent. Els governs municipals anteriors ja van demanar un enduriment del Codi Penal per aconseguir la fi del fenomen, però per ara, i això és a la vista, s'ha aconseguit molt poc. Potser perquè, des de Madrid estant, el problema no sembla tan greu.

Les cares de la notícia

CIENTÍFIC

Manuel Comabella
Recerca de primera

Científics d'arreu del món han identificat 29 noves variants genètiques vinculades a l'esclerosi múltiple que aporten noves claus sobre aquesta malaltia. El doctor Comabella és un dels científics de centres catalans que han col·laborat en la recerca. També hi han participat els doctors Xavi Montalbán i Pablo Villoslada.

CONTRABAIXISTA I COMPOSITORA

Giulia Valle
Qualitat versàtil

La compositora i contrabaixista barcelonina estrena un projecte obert al rock experimental avui al Mas i Mas Festival. Una ambiciosa incursió musical que mostra, un cop més, la versatilitat d'una intèrpret que alterna amb absoluta solvència col·laboracions amb *big bands* convencionals amb els nous riscos.

PRIMER MINISTRE BRITÀNIC

David Cameron
Contundència sense precedents

Només els irlandesos del Nord coneixien a la Gran Bretanya els mètodes policials expeditius normals en altres països però fins ara rebutjats per la cultura de seguretat anglesa. El "contraatac" anunciat ahir per Cameron inclou posar a l'abast de la policia el recurs de les bales de goma i de canons d'aigua en les properes hores en cas de necessitat. Mesures de xoc necessàries que, això no obstant, poden aturar l'hemorràgia però no la malaltia.

ESCRITOR

Joaquim Pijoan
Una traducció necessària

L'editorial Amsterdam publica *El temple del pavelló daurat*, un dels clàssics del japonès Yukio Mishima, en una versió molt ben recreada pels escriptors Jo Tazawa i Joaquim Pijoan. Un gran privilegi poder tenir disponible en llengua catalana una obra de Mishima, dissortadament no gaire traduït al català.

Ombres d'agost

Les patates d'una pagesa

Imma Merino

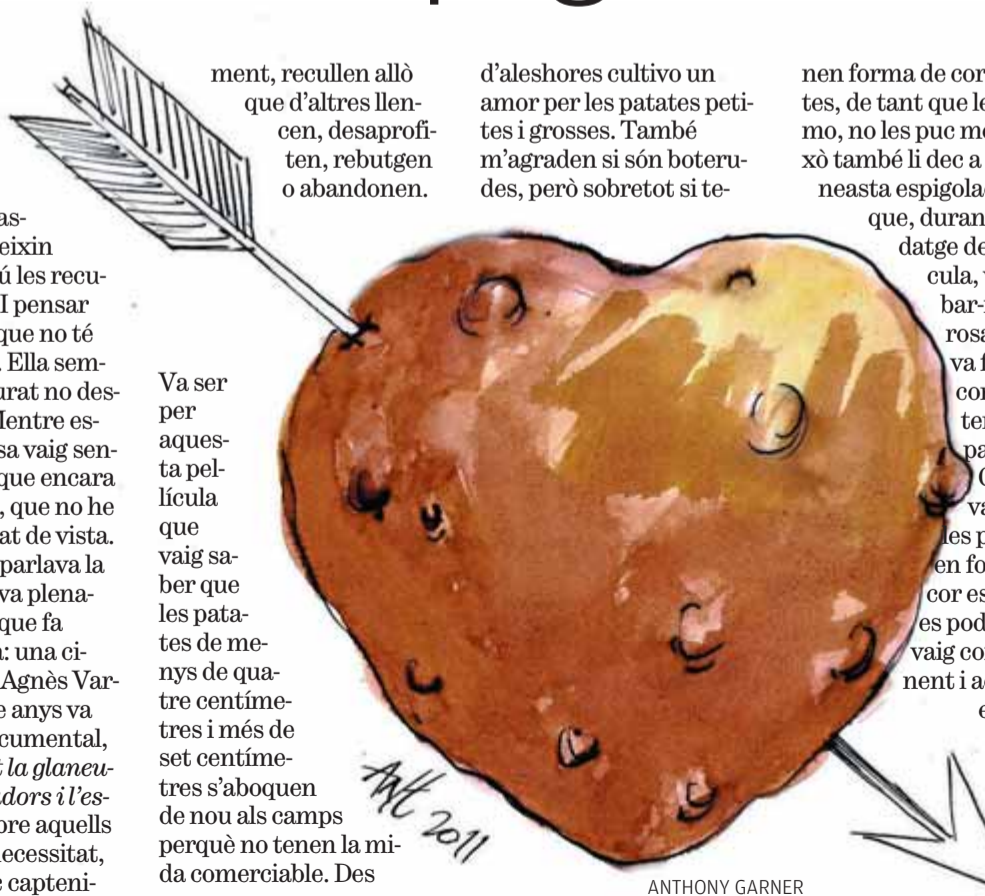
Fa uns dies, en un petit mercat en una plaça major, una pagesa tenia dues menes de patates a la seva parada. Li vaig preguntar quines eren les millors per fregir i em va indicar la mena que havia d'agafar assegurant-me que, encara que fossin grosses, les patates eren bones. Aleshores la pagesa em va explicar que alguns compradors li havien dit que les patates eren massa grosses, però en alguna altra ocasió que eren massa petites. Hi va afegir que això passa perquè la gent s'està acostumant a la mida reglada de les patates (i altres productes del camp) que troba als supermercats. I, evidentment, va lamentar que els

grans productors llencin als camps les patates que no fan la mida: quin desastre que es podrexin sense que ningú les reculli i les aprofiti. I pensar que hi ha gent que no té res per menjar. Ella sempre havia procurat no desapropiar res. Mentre escoltava la pagesa vaig sentir joiosament que encara estic en el món, que no he perdut la realitat de vista. Allò de què em parlava la dona connectava plenament amb allò que fa temps m'ocupa: una cineasta de nom Agnès Varda, que fa dotze anys va realitzar un documental, *Les glaneurs et la glaneuse/Els espigoladors i l'espigoladora*, sobre aquells que, sigui per necessitat, ètica o un antic capteni-

ment, recullen allò que d'altres llenquen, desapropiaren, rebutgen o abandonen.

d'aleshores cultivo un amor per les patates petites i grosses. També m'agraden si són boterudes, però sobretot si te-

nen forma de cor. Aquestes, de tant que les estimo, no les puc menjar. Això també li dec a la cineasta espigoladora, que, durant el rodatge de la pel·lícula, va trobar-ne atzarosament i va filmar com el temps hi passava. Observant com les patates en forma de cor es grillen i es podreixen, vaig comprendre i acceptant el destí de la meua pell i de tot el meu cos.

ANTHONY GARNER